

ถอนหญ้า

เป็นเรื่องสั้นๆคะ แต่ก็ช่วยเตือนสติได้ดี

"ก้อกๆกๆ"

เสียงเคาะประตูที่ดังผ่านแผ่นไม้มา พร่อมๆ กับเสียงที่ดู
เหมือนกับเป็นคำสั่งว่า

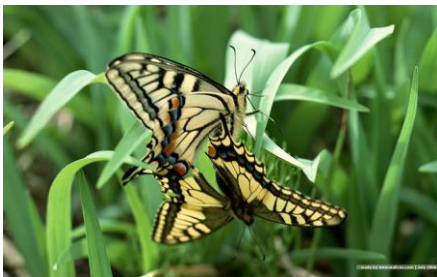
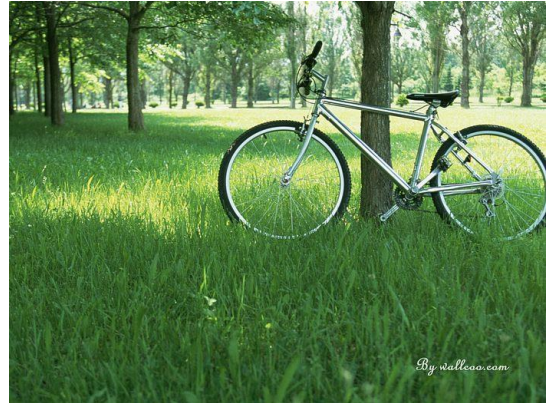
"ตื่นนอนได้แล้วจะได้ช่วยกันทำงาน"

เด็กน้อยคนหนึ่งตื่นขึ้นมา ทำทางงัวเจียว มือจับผ้าห่มที่อยู่
ปลายเตียงมาพับและตอบรับเสียงปลุกนั้น

"อืม.....ตื่นแล้ว ได้ยินแล้ว" "นี่วันหยุดนะเนี่ย" เด็กน้อยบ่นกับตัวเอง

"เดี๋ยวกินข้าวเสร็จ ไปถอนหญ้าที่ไร่นะ" พ่อสั่งขณะที่ไขตะเกียบคืบเนื้อปลาให้ลูกชาย

เด็กน้อยพยักหน้าตอบ และลงมือทานอาหารมื้อแรกของวัน

หลังจากทานอาหารเสร็จ เด็กน้อยเดินไปหยิบหมวกและเสื้อแขนยาว
มาสวมเพื่อกันแดด แล้ววิ่งออกไปหน้าบ้าน
กระโดดขึ้นซ้อนท้ายจักรยานโบราณสภาพเก่าโทรม บ่งบอกถึงอายุ
การใช้งานซึ่งมีพ่อเป็นผู้ขี่

ในระหว่างทาง เด็กน้อยคุยกับพ่อตลอด เขาป้อนคำถามที่อยากรู้
ซึ่งบางครั้งดูเหมือนกับว่าผู้เป็นพ่อจะพยายามสอดแทรกให้แง่คิด
ตลอด

โดยที่เด็กน้อยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่นานนักก็ถึงไร่ที่เขามีภารกิจที่จะต้องทำ

"ถอนหญ้า" ภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ..หญ้าเปรียบเสมือน "ศัตรูตัว
ฉกาจของชาวไร่"

"เดี๋ยวเจ้าถอนแปลงนี้นะ" พ่อสั่งพร้อมกับชี้นิ้วไปที่แปลงผัก

เด็กน้อยรับคำและลงมือถอนหญ้าออกจากแปลงผัก ทีละต้น ทีละต้น
จนกระทั่งศัตรูตัวฉกาจของชาวไร่หายไปจากแปลงผักจนหมดสิ้น

"ไปพักกินน้ำที่ใต้ต้นมะม่วงก่อน....ไป" เด็กน้อยรับคำพ่อแล้วเดินไป
พัก

"กลับมาเร็วๆ นะ ยังมีอีกแปลงหนึ่ง" เสียงพ่อสั่งตามหลังเด็ก
น้อย

หลังจากได้พักกินน้ำ พ่อได้ส่งจอบให้เด็กน้อย พร้อมกับพูด
ว่า "เอ้า...เอ้าไปตากหญ้า"

เด็กน้อยรับจอบและตรงไปยังแปลงผักเพื่อทำภารกิจต่อ

ดูเหมือนว่าเด็กน้อยจะพึงพอใจกับการใช้จอบตากหญ้า

มากกว่าการใช้มือถอน

เหตุผลก็คือ มันทำให้เขาสามารถทำงานได้รวดเร็ว ซึ่งไม่นานนักเขาก็จัดการกับศัตรูตัวฉกาจของชาวไร่อย่างราบคาบ

หลังจากที่ภารกิจเสร็จสิ้นลง พ่อลูกก็พากันกลับบ้าน

ระหว่างทางเด็กน้อยถาม "ทำไมไม่ให้ผมใช้จอบตั้งแต่แรกละ ทั้งๆ ที่ทำงานได้เร็วกว่า"

พ่อไม่ตอบ ได้แต่อมยิ้ม เก็บซ่อนคำตอบไว้เพียงผู้เดียว

ผ่านไป 1 สัปดาห์

พ่อได้พาเด็กน้อยกลับไปไร่อีก สิ่งที่เด็กน้อยเห็นก็คือ

แปลงที่ใช้มือถอน บัดนี้ไม่มีหญ้าให้เขาถอนเลย แม้แต่ต้นเดียว

แต่... แปลงที่ใช้จอบถาก กลับมีต้นหญ้าปกคลุมเหมือนเดิม

"ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ" เด็กน้อยถามด้วยความสงสัย ทั้งๆ ที่เขาได้จัดการมันหมดไปเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

พ่อตอบ "แปลงที่เจ้าใช้มือถอนนะ เจ้าได้ถอนมันถึงรากถึงโคน ส่วนแปลงที่เจ้าใช้จอบถากนะ เจ้าเพียงแค่ตัดเอาส่วนปลายของมันออกเท่านั้น มันยังคงมีส่วนที่ฝังลึกอยู่ในดินอีก"

"ก็เหมือนกับปัญหาต่างๆ ที่เราพบเจอ นั่นแหละ ถ้าเราแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ โดยปล่อยสาเหตุของปัญหาไว้ ไม่นานนักปัญหานั้นก็จะกลับมาสร้างความเดือดร้อนให้เจ้าอีก แต่ถ้าเราแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ แม้มันจะยากสักนิด แต่มันก็ทำให้ปัญหานั้นหมดไปได้"

เด็กน้อยยิ้มรับด้วยความเข้าใจ

"จงหันหน้าสู้กับปัญหา.....จัดการกับสาเหตุ.....และอย่าท้อถอย"

ชีวิต มนุษย์เรา ตั้งแต่เกิดมาทุกคนก็มีปัญหาทั้งนั้น จากเล็กจนโต เรียนหนังสือ ทำกิจการงานต่างๆ ปัญหาความรัก ปัญหาชีวิตครอบครัว ปัญหาการงาน การเรียน จิปาถะ.....

โลก ก็คือทุกข์ ปัญหาอุปสรรคเป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลกและของทุกๆคน โลก ปัญหา ทุกข์ไม่ได้มีไว้ให้แบก ไม่ได้มีไว้ให้กลุ้ม แต่มีไว้ให้ศึกษากำหนดรู้เท่าทัน และแก้ไขต่างหาก ทุกอย่างเป็นบทเรียน บททดสอบ แบบฝึกหัด เป็นครูบาอาจารย์มาสอน แนะนำ ทำให้เราศึกษาเรียนรู้ และมีสติปัญญา พัฒนาจิตตนเองให้ก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ.....

“เวลาเราเจองานหนัก ให้บอกตัวเองว่า นี่คือโอกาสในการเตรียมพร้อมสู่ความเป็นมืออาชีพ”

หรือ

“เวลาเจอความทุกข์หนัก ให้บอกตัวเองว่า นี่คือแบบฝึกหัดที่จะช่วยให้เกิดทักษะในการดำเนินชีวิต”

ขอต้อนรับทุกคนสู่การเปิดเทอมใหม่ด้วยกำลังกายที่แข็งแรง กำลังใจที่แข็งแกร่ง และจิตวิญญาณที่อ่อนโยนเปี่ยมสุข พร้อมจะรุกไปข้างหน้าสู่ความสำเร็จทุกๆคนค่ะ

ราตรี ศรีไพรวรรณ